

Koneet Valtaavat Hiilenkaivajain Työpaikat!

Kirj. Kortti No. 794514.

MIKSI hiilikaivostyöläisii on niin paljon "liikaa", miksi niin monta sataatuhatta heistä joutuu jatkuvasti olemaan työttömänä, miksi heidän palkkojaan alennetaan, työpäivää jatketaan ja miksi heidän järjestönsä, United Mine Workers of America, tulee yhä tehottomammaksi heitä puolustamaan? Näihin kysymyksiin löytyy vastaus tässä kirjoituksessa, jossa selostetaan koneelastajain lisääntyvistä käytäntöön ottamisesta kivihiilikaivannoissa. Tämän lukemalla voi tulla ainoastaan yhteen johtopäätelmään, nim. siihen, että hiilikaivostyöläisille on välttämätöntä ryhtyä nopeasti rakentamaan tehokkaampaa taistelujärjestöä itsensä puolustamiseksi. Heidän on järjestäytyttävä teollisuuksittain ja toisteltava neljän tunnin työpäivä itselleen, tai muuten he aivan lähitulevaisuudessa ovat tuomitut jatkuvaan työttömyyteen ja äärimmäiseen kurjuuteen — kuolemaan.

"Ensimmäinen askel unionismin levenemisen ehkäisemiseksi kivihiilikaivostyöläisten keskuudessa", Utah Fuel komppanian superintendin, T. A. Stroup'in mukaan, "on poistaa urakkatyöjärjestelmä, mekanistuttaa (koneellistuttaa) kaivannot yleensä ja standardiseerata (säännöstellä) jokainen mahdollinen toimintamuoto niin yksityiskohtaisen tarkasti, että ei minkäänlaista vastuunalaisuutta jää työläisten hartioille." Kun tämä on suoritettu, vakuuttaa hän, niin United Mine Workers of America tulee häviämään aivan samoin kuin Metal Miners Unionin, josta tänäpäivänä on ainoastaan merkityksetön varjo jäljellä. "Metallikaivoksissa", sanoo hän, "yksityisen kaivostyöläisen noudattamat traditiot (tapalait), kykyisyys ja vastuunalaisuus ovat poistuneet. Kaivannot, yleisesti puhuen, on koneellistutettu ja työskentelytavat standardiseerattu. Metallin-mainarin' ammattiala, on hävinnyt olemattomiin. Metallikaivoksissa työskentelivät työläiset ovat vain kaivostyöläisiä, jotka mukautuvat työskentelemään aivan täsmälleen niiden määräysten mukaisesti, joita heidän työnantajansa antavat."

Tämän suuntainen kehitys teollisuuksissa yleensä ilmenee huomattavammin ei-union hiilikaivosalueilla, jotka pyrkivät valtaamaan markkinat vanhem-

milta union kaivosalueilta. "Hiilikaivosteollisuus", sanoo Yhdysvaltain Coal Commissioni, "on juuri pääsemässä siihen asemaan, että suuremmoinen lihastyövoiman vähentäminen ja koneiston käytännönottaminen käy mahdolliseksi." C. M. Means, pittsburgilainen insinööri vakuuttaa, että "tulevaisuudessa kivihiilikaivannoissa työt kokonaisuudessaan suorittaa automaattiset ja puoleksi automaattiset koneet ja lihastyövoima, yleisesti puhuen, tulee poistetuksi."

ONKO TÄMÄ AINOASTAAN KERSKAILUA

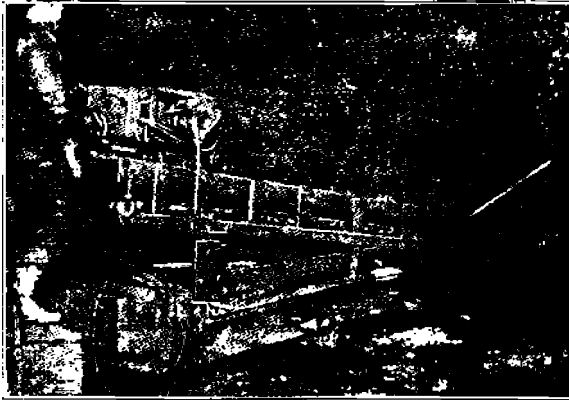
Ajatteletteko tämän kaiken olevan vain kapitalistien kerskailua? Ei, kaikeksi onnettomuudeksi meille, se ei sitä ole. Hiilikaivostyöläisen poistamisprosessi, sekä hänen vanhoillisen järjestönsä murskaaminen koneiden käytäntöön ottamisen kautta, on sangen pitkälle käytännössä toteutettua. Samalla aikaa kun Lewis ja toiset suuripalkkaiset United Mine Workers'in virkailijat elostelevat ylläisissä hotelleissa ja samalla aikaa kun ennen kuuluton työttömyys vallitsee kaikkialla union hiilikaivosalueilla, niin ei-union kaivannot käyvät "täydellä höyryllä", tuottaen kivihiiltä niin suurnattoman suuressa määrässä, että ennemmin ei

sellaisen olisi uskottu olevan mahdollistakaan. Ja se on jo osittain käytännössä oleva koneisto, mikä tekee tämän mahdolliseksi.

Lähes viisikymmentä prosenttia kaikesta Yhdysvalloissa kaivetusta kivihiilestä tulee niistä kaivannoista, jotka omistaa vähemmän kuin kolme prosenttia kaikista tämän maan hiilikaivosyhtiöistä (Coal Commission'in antaman raportin mukaan) ja näistä suurista omistajista on The Pocahontas Fuel Company kaikkein suurin ja parhaiden varustettu. Se tuottaa enimmäkseen kivihiiltä vähimmillä työläisillä. Ja kuinka se on mahdollista? Osaksi tietystikin siksi, että noudatetaan erikoisen tehoisaa johtojärjestelmää, mutta myöskin siksi, että se käyttää kivihiilen murskaus- ja lastauskoneita.

KONEET KIVIHIILIKAIVANNOISSA

The Pocahontas komppanialla on pitkäkö kirjoitus eräässä Coal Age nimisen julkaisun numerossa, jossa ylistellään koneiden kautta saavutettuja tuloksia loistaviksi. Kirjoitus on näennäisesti Mr. Alphone F. Brosky'n, Coal Age julkaisun aputoimittajan kynän tuotetta, mutta todellisuudessa — kuten aivan hyvin voi huomata — on mainittu komppania kirjoituksen takana. Julkaisemme tässä otteita tuosta kirjoituksesta:

Kone, jota käytetään hiilenirroittamisessa. Säästää suurella määrällä työvoimaa.

“Koneelliset hiilenkaivajat käsittelivät noin 1,500,000 tonnia, tai noin 40 prosenttia siitä 3,700,000 tonnista kivihiiltä, mikä The Pocahontas Fuel Co. tuotti v. 1924. Koneellisten hiilenkaivajien käyttämisessä tämä komppania on paljon muista edellä jo nyt ja lähimmässä tulevaisuudessa asettaa se koneet käytäntöön kaikissa omistamissaan kaivannoissa.

“Tämän komppanian kaivannot sijaitsevat West Virginian ja Virginian valtioissa ja eteläisellä rajalla Pocahontas aluetta. Lastauskone, jota käytetään on nimeltä ‘Coloder’. Ensimmäinen tämän mallinen kone asetettiin käytäntöön v. 1918. Tämän jälkeen on tämä komppania pannut niitä käytäntöön kaksikymmentäkaksi ja lisää pannaan aivan lähitulevaisuudessa.”

Nämä lastauskoneet ovat erittäin tehoisia. Ne lastaavat yksitoista tonnia miestä kohti työvuorossa. Keskimäärin tällaisen koneen tuottamiskyky on noin 287 tonnista 350 tonniin työvuorossa. On näet otettava huomioon, että työvuoron pituus koneen kanssa työskennellessä on yhdeksän tuntinen. Tämä näyttääkin olevan yksi hiilenlastauskoneen hyviä (?) puolia, että jatkaa työpäivää kaivannoissa. Yhdellä tällaisella koneella on lastattu rekortti “kaksinkertaisella” (double) työvuorolla ja se on 8,100 tonnia.

Konelastajan miehistöön kuuluu varsinaisesti viisi, mutta ennenkuin sillä voidaan tuottaa 287 tonnista 350 tonniin yhdeksässä tunnissa tarvitaan siinä 18—25 miestä, riippuen miesten luukumäärä siitä, minkälaisissa paikoissa milloinkin työskennellään. Tarvitaan, nim. kaksi moottorimiestä, kaksi jarrumiestä, yksi murskauskoneen käyttäjä ja hänen apulaisensa, kaksi ratamiestä, kaksi “timperimiestä”, yksi työnjohtaja, yksi sähkömies ja noin kolmesta viiteen ylimääräisiä apulaisia.

MISSÄ MÄÄRIN KONEET VALTAAVAT HIILENKAIVAJIEN TYÖPAIKKOJA

MISSÄ MÄÄRIN KONEET VALTAAVAT HIILENKAIVAJIEN TYÖPAIKKOJA

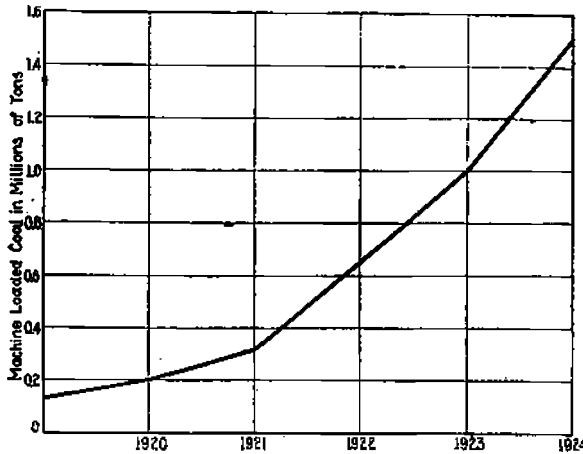
Tähän kysymykseen annamme The Pocahontas Komppanian itse vastata:

“Missä määrän lastauskoneet ovat vähentäneet ihmistyövoiman käyttämistä tämän komppanian kaivannoissa käy selville koneilla lastatun kivihiilen tonnimäärän lisääntymisestä viiden viimeksi kuluneen vuoden ajalla. V. 1920 tuotettiin koneilla noin 200,000 tonnia; v. 1921 noin 320,000; v. 1922 noin 650,000; v. 1923 noin 1,000,000 ja v. 1924 1,500,000 tonnia. Parhaimman käsityksen tästä lisäyksestä saa tarkastamalla tässä olevaa kuviota. Mielenkiintoista tässä ei ole ainoastaan se, että koneelastaus on jokavuosi lisääntynyt tuolla mainitulla ajalla, mutta myöskin se, että tuo lisäys on ollut aina seuraavana vuotena suhteellisesti paljon suurempi.”

Sinä sen kuulitte. — “Missä määrin lastauskoneet ovat vähentäneet ihmistyövoiman käyttämistä —” Ja kuitenkin Lewis vain vieläkin jahtaa punaisia ja kallistelee laseja porvarien kanssa.

Kuten sanottu, merkitsevät koneet kivihiilikaivannoissa pitempiä työpäiviä työläisille, nim. niille, jotka sinne vielä saavat jäädä. Sillä työskentely merkitsee myöskin sitä, että täytyy ampua kaksikertaa työvuorolla ja työläiset joutuvat työskentelemään dynamiitin savussa ja tappavan myrkyllisessä ilmassa. Komppania ei tällaisesta ensinkään välitä, sillä myrkyllinen ilma ei vahingoita koneita.

Toinen komppaniaa hyödyttävä puoli on koneella siinä, että kaivannoissa n. k. “ruumat” voidaan tehdä suuremmiksi, mikä taas merkitsee sitä, että katto painuu alas pahemmin. Tätä kylläkin voidaan osaksi ehkäistä siten, että tehdään n. k. “pilarit”

Kuten kuvio osoittaa, on Pocahontas Fuel Co:n kaivoksissa otettu käyttäntöön koneita hiilen lastaamiseen yhä lisääntyvässä määrässä. Vuonna 1920 lastattiin koneilla 200,000 tonnia; viime vuonna 1,500,000 tonnia. Ja yhä enemmän koneita otetaan käyttäntöön. Pikapuoliin ehkä hiilen lastaus tämän yhtiön kaivoksissa tullaan suorittamaan kokonaan koneilla.

myöskin vahvemiksi, sillä hiilen murtaja- ja lastauskoneet ovat erikoisen edullisia käyttää "pilarien" muuttamisessa. Coal Age julkaisun toimittaja selostaa tätä seikkaa seuraavasti:

"Kivihilipilarit voidaan lastata koneilla pienemmillä kustannuksilla kuin käyttämällä miestyövoimaa. Itseasiassa, väittää The Pocahontas Fuel Co., että pilareista hiilen ottamiskustannukset, ottamalla huomioon sen, että 'timpraustyötä' ei tarvitse tehdä juuri ensinkään, eivät ole suurempia, mutta mahdollisesti osottautuvat pienemmiksi kuin hiilen ottamiskustannukset 'ruumista', sellaisissa tapauksissa kun lastauskoneita on käytetty.

"Ihmisvoimalla lastatessa voi ainoastaan kaksi miestä työskennellä tällaisella 'pilarilla.' Hiilivaunut ovat keskimäärin 3 1-4 tonnin vetoisia. Neljän tällaisen vauunun lastaaminen on hyvä päiväntyö yhdelle työläiselle 'pilariosastolla.' Täten siis kaksi miestä voi lastata ainoastaan noin 26 tonnia päivässä yhdeltä 'pilarilta.' Koneella voidaan lastata noin kahdeksankertaa nopeammin."

KOMPPANIALTA VÄHENTYY KUSTANNUKSET, MUTTA KAIVANNOT TULEVAT VAARALLISEMMIKSI TYÖLÄISILLE

Tarvitseeko tässä vaivata kovinkaan paljon päättään huomataksessa missä määrin kompanian kustannukset vähentyvät koneiden käyttämisen kautta. Kustannusten vähentyminen ei tapahdu yksinomaan siinä, että tarvitaan suhteellisesti vähemmän työläisiä, mutta myöskin siinä, että "timprausta" ei tarvitse juuri nimeksikään tehdä.

Hiilikaivoksissa, kun hiiltä irroitetaan "pilareista" miesvoimalla, käytetään tukipuita estämään katon liian aikaiseen alle tulemista. Tämä on välttämätöntä siksi, koska tälläkeinoin hiilen ottaminen vaatii enemmän aikaa. Mutta kun työ suoritetaan koneella, tapahtuu se niin pikaisesti, että katto, useammassa tapauksessa, ei ehdi alle tulemaan sillä aikaa kun kone ja sen kanssa työskentelevät miehet ovat sillä kohdalla — jälkeinpäin sen alas tuleminen ei aiheuta mitään vahinkoa. Näinollen siis n. k. "timpraustyötä" ei tarvitse tehdä juuri ollenkaan niissä kaivannoissa, joissa koneita käytetään.

The Pocahontas Co. puhuessaan Coal Age julkaisun toimittajan kautta, kerskuu, että yhtään miestä ei ole tapettu niissä kivihilikaivannoissa, joissa koneita käytetään. Se ei kuitenkaan mainitse mitään niistä työläisistä, jotka suorittavat kaivannoissa lopullisen puhdistuksen sen jälkeen kuin koneet on viety pois. Se ei myöskään mainitse mitään niistä monista muista työläisistä, jotka työskentelevät kaivantojen ympärillä. Pocahontas Co. kerskumisia vastaan puhuvat seuraavat numerot:

Koneita käyttävissä hiilikaivoksissa ei tukipylväitä käytetä juuri nimeksikään, joten kapitalisteilta vähentyy kustannukset, mutta työpaikat tulevat vaarallisemmiksi.

Tapaturmatilasto tammikuusta v. 1925 kesäkuuhun v. 1925 osoittaa, että on surmautunut 1,098 kaivostyöläistä. Tämän kaamean tilaston sanotaan kuitenkin olevan lohduttavan kun sitä verrataan v. 1924 ensimmäisen puoliskon tapaturmatilastoon, mikä osoittaa silloin 1,318 kaivostyöläisen saaneen surmansa kaivannoissa.

Kesäkuussa, v. 1925 tapahtui 145 kuolettavaa tapaturmaa, joissa surmansa saaneiden työläisten lukumäärä oli 3.22 jokaista miljoonaa tuotettua hiilitonnia kohti. Saman kuukauden ajalla v. 1924 surmautuneiden lukumäärä oli 4.16 jokaista miljoonaa kivihiilitonnia kohti. Kivihiilikaivosteollisuus on vaatinut kuuden viimeksi kuluneen kuukauden ajalla yhden ihmishengen jokaisena työtuntina (The Bureau of Mines'in raportin mukaan).

Tämä kuitenkin ei vielä selvitä koko juttua. The Bureau of Mines julaistessaan tapaturmatilaston viime kuukaudelta mainitsee selostuksessaan, että räjähdyksistä johtuneet tapaturmat ovat vähentyneet noin viidelläkymmenellä prosentilla, mutta sensijaan katon luhistumisesta johtuvat tapaturmat eivät ole vähentyneet ensinkään. Missä on siis syy tähän? Juuri siinä, mistä edellä on tehty selkoa, nim. että koneita käytävissä kaivannoissa

ei käytetä tukipylyitä luhistumisia estämään. Näissä kaivannoissa, sensijaan, että kulutettaisiin rahaa ja aikaa "timpraukseen", annetaan koneen ja sen kanssa työskentelevien miesten kilpailla henkensä kaupalla maan painovoiman kanssa — yrittää saada kivihiili pois mahdollisimman pikaisesti. Jos on "hyvä onni", niin he pääsevät pois ehein nahoin, mutta jos sattuu päinvastoin, niin he ovat menneet. Yhdellä hiilikaivostyöläisellä jokaisena tuntina, jolloin hiiltä tuotetaan, on sellainen "huono onni", että menettää henkensä kapitalisteille rikkuuksia luodessaan.

TYÖPÄIVÄN LYHENTÄMINEN VÄLTÄMÄTÖNTÄ

Tämä on suuremmoista peliä. Satojatuhsia kaivostyöläisiä on tälläkin hetkellä työttömänä ja toisia on lakossa parempien olosuhteiden puolesta. Yhä käytännöllisempiä ja enemmän tuottavia koneita lisätään hiilikaivantoihin jatkuvasti. Neljän tunnin työpäivän lasketaan nyt jo olevan riittävän pitkän tuottamaan kivihiiltä niin paljon kuin sitä tarvitaan, mutta kuitenkin työläiset pakoitetaan koneiden kanssa työskentelemään yhdeksän tuntia. Onko siis ihme, että työttömyys lisääntyy!

Kysymyksessä on tuotantolaitoksien yliherruus. Kapitalistit, yrittäessään säilyttää asemansa, käyttävät väkivalloittamista, rotu- ja kansallisuusrivaa, uskontoa, sanomalehdistöä y. m. Työläisillä on yksi suuri unio.

Työnantajain johtomiehet nyt jo uhkailevat aivan avoimesti tulevansa hävittämään kaikki työväenjärjestöt olemattomiin ja he myöskin tätä uhkaustaan parhaillaan käytännössä toteuttavat. Kaikesta tästä huolimatta United Mine Workers järjestön johtajat mässäilevät ylläisissä hotelleissa, jahtaavat punaisia ja "antavat maailman tapahtumain mennä menojaan." Milloinkä heräävät hiilikaivostyöläiset näkemään kaiken sen mitä tapahtuu?

Hiilikaivostyöläisten pitäisi jo huomata, että se järjestö, johon osa heistä tälläkertaa kuuluu, on

kykenemätön taistelemaan menestyksellisesti hyvin järjestynyttä kapitalistiluokkaa vastaan, joten heidän pitäisi ryhtyä tositeolla tehokkaamman taistelujärjestön rakentamiseen. Teollisuusjärjestö, juuri sellainen kuin on I. W. W. liittoon kuuluva hiilikaivostyöläisten teollisuusunioni No. 220, on se, jonka avulla hiilikaivostyöläiset voisivat tänäpäivänä taistella menestyksellisesti — voittaa lyhemmän työpäivän, poistaa työttömyyden ja parantaa olosuhteensa yleisesti. Kaivostyöläinen, koska liittyt tämän järjestön jäseneksi?

Yö Salotorpassa

Kirj. Sulo Saarijärvi.

KAAPRO Murto hätkähti ja katsahti ovelle. Kahveli putosi hänen kädestään. Ovelta seisoivat etsiväpoliisit Karlson suuri parabellumipistooli kädessään. Siis vihdoinkin tuon kirokun vainukoiran oli onnistunut löytää vankilasta karannut, henkipatto mies! Vihdoinkin!

— Saatana!

Kirous singahti terävä kuin surmatakseen jonkun. Murto kohotti kätensä ylös. Etsiväpoliisi riemuitsi:

— Ähää! Vai rukoilemaan herra Murto on alkanut!

Etsivä sitoi pidätetyn kädet selän taakse. Sen jälkeen hän kääntyi puhumaan torpan työlle:

— Tiedättekö millainen edesvastuu teille lankeaa vankilankarkurin piilottamisesta . . . ? Häh!

Tyttö oli valahtanut kalmankalpeaksi. — Minä en ole syypää . . . soperteli hän lysähtäen tuolille istumaan. — En tiennyt . . .

— Ää . . . ! Vai et tiennyt . . . ! Etsiväpoliisi Karlson loi tyttöön myrkyllisen katseen. — Minä voisin vangita sinut, mutta . . .

Hän painoi päänsä alas ja heitti lauseen kesken eräiseksi, sillä hänen mieleensä lennähti lause: — Mutta olet niin hemmetin nätti! Kotvan kuluttua hän kuitenkin muistaen virkansa, ärjäsi:

— Missä talon muu väki on?

— Äiti meni naapurikylään asioille. On ollut siellä jo toista vuorokautta ja ken tiesi milloin palanneekaan . . . ! Muita ei olekaan!

— Eikö muita olekaan!

Etsiväpoliisi oli ihmetyksestä lentää selälleen. Mutta sitten hän taas otti pilkallisen muodon.

— Siis, sinä vain täällä tämän karkurin kanssa kuhertelit, ja syötit ja juotit tätä . . .

Nyt otti sidottu Murto puheenvuoron.

— Tullin äsken tähän ja pyysin ruokaa. Tyttö on viaton. En edes tiedä kuka hän on.

— Missä sinä sitten tähän asti olet piileskellyt?

— Metsässä.

Etsiväpoliisi mietti. — Jaha — sanoi hän sen jälkeen — olipa miten tahansa. Nyt on ilta ja seuraaviin taloihin on pitkä matka. Minä olen

siis täällä yötä . . . Hän kääntyi tytön puoleen. — Onko teillä jotakin huonetta johon voisin teljetä tämän karkurin?

— Ei! — vastasi tyttö päättävästi — minun nähdäkseni hän voi nukkua tässä samassa huoneessa.

— Oletko hullu! Etsiväpoliisi nauroi röyhkeästi. — Enhän minä voi panna itseäni vaaralle alttiiksi . . .

— Mutta sitä ei voi lukita!

— Ovi pönkään! Ei sieltä livistä.

— Mutta . . .

— Ei mitään muttia! — Etsiväpoliisi polkasi jalallaan permantoa-

— Tulkaa näyttämään tietä!

Tyttö lähti, Murto teljettiin saunaan. Etsiväpoliisi ilkkui:

— Kas näin ne osat vaihtuvat, nyt saatte kuorsata saunassa yöne ja äsken vielä uskoitte pääsevänne tytön viereen . . .

— Herra . . . torui tyttö katsoen veikeästi etsivään. Ja etsivän sisässä tuntui jokin onnellisesti hypähtävän. Tyttö ei näyttänyt paljoa välittävän vaikka miehiä vaihdettiinkin. No, hyvä! Etsivä jatkoi:

— Mutta nyt tuleekin tytön viereen toinen . . . Eikös niin? Hän tarttui tytön vyötäröisiin.

— Vaikkapa ei niinkään . . . nauroi tyttö ja hänen naurunsa kuulosti melkein riemulta. Se valoi palsamia etsivänpoliisin sydänsokkeloon, mutta pidätettyä Murtoa se hämmästytti. Hän oli todellakin hienoissa väleissä tytön kanssa ja nyt tuntui karvaalta, kun tyttö ei välittänyt hänen kohtalostaan sen enempää. Vieläpä nauroi onnellisesti toisen miehen, — käytyin kainalossa.

Etsiviä ja tyttö lähtivät. Pistivät pöngät ovelle. kuuluivat huutaneen "hyvää yötä" ja taas tyttö nauroi pilkallisesti . . . Murto kirosi ja vaipui nurkkaan tylsin miettein.

— — —

Kello läheni kahtatoista.

Salotorpassa valvottiin. Etsivä Karlson istui tuoliilla punakkana ja kiiluvasilmäisenä. Pöydällä näkyi kaksi lasia ja pari pulloa. Pullot olivat